

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Krahuly a soudců JUDr. Lenky Novotné a Mgr. Tomáše Hodného ve věci

žalobce: **V. B. N.**, narozený dne „X“
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika
bytem „X“
zastoupený advokátem Mgr. Markem Sedlákem
sídlem Příkop 8, 602 00 Brno

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 11. 2021, č. j. MV-161643-4/SO-2021

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 11. 2021, č. j. MV-161643-4/SO-2021, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, Odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 13. 8. 2021, č. j. OAM-3464-18/PP-2021. Tímto rozhodnutím správní orgán prvního stupně podle § 87e odst. 1 písm. f) zákona č. 326/1999 Sb. zamítl žádost

účastníka řízení o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie na území České republiky, neboť je důvodné nebezpečí, že by účastník řízení mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek a současně byla účastníku řízení podle § 87e odst. 4 zákona č. 326/1999 Sb. stanovena lhůta k vycestování z území České republiky 35 dnů od právní moci rozhodnutí. V podané žalobě žalobce uvedl, že se v letech 2011 až 2013 dopustil trestného činu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami, za což mu byl uložen nepodmíněný trest odnětí svobody v trvání 8 let. Namítal, že v jeho případě nepostačuje k aplikaci § 87e odst. 1 písm. f) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) skutečnost, že před šesti lety závažným způsobem narušil veřejný pořádek, neboť je nezbytné zkoumat aktuálnost a důvodnost nebezpečí, které pro něj představuje nyní, přičemž byl přesvědčen, že právě kvůli časovému odstupu od spáchání trestného činu i od odsouzení nemůže naplnit svým jednáním právě aktuálnost nebezpečí. V této souvislosti poukazoval na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010-151.

2. Žalobce dále argumentoval tím, že byl Okresním soudem v Mostě podmíněně propuštěn na svobodu, když tamní soud dospěl k závěru, že je od žalobce možné v budoucnu očekávat, že povede řádný život. Poukazoval na skutečnost, že soud o podmíněném propuštění rozhoduje na základě stejných hmotněprávních úvah jako správní orgán při zvažování, zda jsou splněny podmínky pro zamítnutí žádosti o povolení k přechodnému pobytu podle § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců. Namítal, že správní orgány měly názor okresního soudu respektovat, pokud nezjistily závady v jeho chování v období od jeho propuštění z výkonu trestu, které by odůvodňovaly jiný závěr o chování žalobce, než ke kterému dospěl Okresní soud v Mostě, dle zásady legitimního očekávání by si závěry učiněné orgány veřejné moci neměly odporovat.
3. Žalobce rovněž nesouhlasil s tvrzeními správních orgánů obou stupňů, kterými odůvodňují trvajících, aktuálních a důvodných nebezpečí pro veřejný pořádek ze strany žalobce, která považuje za nezákonná a nesprávná. Předně namítal, že správní orgány neobjasňují, z jakého důvodu trvání hrozby pro veřejný pořádek spojují s délkou zkušební doby podmíněného propuštění na svobodu a neakceptují řádné chování žalobce ve výkonu trestu, jakož i skutečnost, že od svého podmíněného propuštění z výkonu trestu žije dva a půl roku řádným životem, s manželkou očekávají narození třetího dítěte. Zdůraznil, že po propuštění z výkonu trestu je od 1. 9. 2019 do současnosti zaměstnán jako skladník u zaměstnavatele T. V. T., IČ X, což dokládá pracovní smlouvou. Žalobce se neztotožnil ani se závěrem správních orgánů, že s ohledem na charakter žalobcem spáchané trestné činnosti převažuje zájem na ochraně společnosti před jejím dalším páčáním, názory žalovaného označil za rozporné s požadavky směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES ze dne 29. 4. 2004, o právu občanů Evropské unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států, (dále jen „pobytová směrnice“), neboť tato zakazuje, aby předchozí odsouzení samo o sobě odůvodňovalo opatření přijaté z důvodu veřejného pořádku a bezpečnosti. Aktuálnost hrozby pro veřejný pořádek nelze podle názoru žalobce mechanicky odvozovat od zkušební doby podmíněného propuštění, protože rozhodnutí musí být založeno výlučně na osobním chování cizince a nikoli na zkušební době stanovené soudem. Žalobce se neztotožnil ani s názorem správního orgánu I. stupně, že nelze učinit závěr o změně přístupu žalobce k respektování právních předpisů, a poukazoval na to, že správní orgán

neuevedl, na základě čeho takový závěr učinil. Dále žalobce namítal, že napadené rozhodnutí je v rozporu s pobytovou směrnicí. V této souvislosti poukazoval rovněž na znění čl. 37 a čl. 27 odst. 2 této směrnice a současně namítal, že napadené rozhodnutí je v rozporu rovněž s čl. 27 odst. 2 alinea druhé pobytové směrnice.

4. Závěrem konstatoval, že správní orgány obou stupňů žádné negativní poznatky ohledně jeho života po propuštění z výkonu trestu nezjistily, napadené rozhodnutí jako zásah do rodinného života žalobce a jeho rodiny proto nesplňuje podmínku nezbytnosti takového zásahu ve smyslu čl. 8 odst. 2 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv.
5. Žalovaný trval na svém závěru, že v daném případě převažuje zájem na ochraně společnosti před páčáním další závažné trestné činnosti žalobcem a odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Uvedl, že se v napadeném rozhodnutí zabýval jak otázkou času, který uplynul od páčání trestné činnosti, tak skutečností, že byl podmíněně propuštěn na svobodu. Poukázal na to, že žádost o povolení k přechodnému pobytu žalobce podal opakovaně, a to jeden rok od rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 18. 3. 2020, č. j. 16 A 71/2019-41, kterým byla jeho žaloba zamítnuta ze stejného důvodu, jako jeho žádost v nyní projednávané věci. Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 22. 12. 2021, č. j. 3 Azs 114/2020-31 kasační stížnost podanou žalobcem zamítl. V otázce možného zásahu do soukromého a rodinného života žalobce postupovaly správní orgány v souladu se zněním čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv. Navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.
6. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalobce ani žalovaný se po řádném poučení, že mohou vyslovit nesouhlas s rozhodnutím věci bez jednání a že nevyjádření se v určené lhůtě je považováno za souhlas, k nařízení jednání nevyjádřili.
7. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během 30 denní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle ustanovení § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ustanovení § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
8. Z obsahu správního spisu soud zjistil následující skutečnosti podstatné pro rozhodnutí o žalobě. Žalobce byl nejprve držitelem povolení k přechodnému pobytu za účelem podnikání – osoba samostatně výdělečně činná s platností od 11. 5. 2004, které bylo postupně prodlužováno až do 15. 12. 2008, kdy bylo žalobci uděleno povolení k trvalému pobytu občana třetího státu na území České republiky s platností na dobu neurčitou. Rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 9. 12. 2016, sp. zn. 3 T 4/2016, ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 14. 3. 2017, sp. zn. 12 To 9/2017, byl žalobce pravomocně odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce 8 let pro spáchání zločinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy dle § 283 odst. 1, odst. 2 písm. a), odst. 3 písm. b), c) zákona č. 40/ 2009

Sb., trestní zákoník, (dále jen „trestní zákoník“). Uvedeným rozsudkem byla pro tutěž trestnou činnost odsouzena i jeho tehdejší družka a stávající manželka T. H. P., která byla odsouzena k trestu odnětí svobody v trvání 6 let, a dále bratr žalobce V. T. N., jenž byl odsouzen k trestu odnětí v trvání 6 let. Zároveň byl žalobci a jeho manželce uložen trest propadnutí věci, a to finanční hotovosti ve výši 22 000 EUR a 341 000 Kč. Pouze žalobci byl dále uložen trest propadnutí věci, a to finanční hotovosti ve výši 401 EUR, a toliko jeho manželce byl uložen trest propadnutí věci, a to finanční hotovosti ve výši 1 933 184 Kč. Z trestních rozsudků vyplývá, že žalobce nejméně od prosince 2011 do prosince 2013, jako člen organizované zločinecké skupiny, obchodoval s drogou metamfetaminem (pervitinem), kdy celou skupinu řídil, drogu prodával a přijímal za její prodej finanční hotovost. Celkem se jednalo o distribuci 4 540 g drogy za minimální prodejní cenu 2 342 835 Kč. Žalobce se ke spáchání trestného činu doznal. Při hlavním líčení před krajským soudem vypověděl, že drogu prodával, dostával ji od matky své manželky, a hájil se tím, že jako příslušník vietnamské komunity byl povinen pomáhat svým rodičům a že obchod s metamfetaminem řídila matka jeho manželky a on i jeho bratr s manželkou ji museli jako mladší členové rodiny poslouchat. Obsahem správního spisu je dále výpis z evidence Rejstříku trestů České republiky, z něhož vyplývá, že žalobce byl rozhodnutím Okresního soudu v Mostě podmíněně propuštěn z výkonu trestu odnětí svobody a byla mu stanovena zkušební doba v trvání 5 let.

9. Primárně se soud zabýval otázkou přezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí. Žalobce spatřoval nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí ve skutečnosti, že správní orgány nedostatečně a velmi všeobecně zdůvodnily existenci trvajících, aktuálních a důvodných nebezpečí, které žalobce představuje pro veřejný pořádek a závěry, podle nichž nelze předpokládat, že by žalobce změnil svůj přístup k respektování právních předpisů, za situace, kdy žádné konkrétní poznatky o opaku správní orgán neměl, jsou pouhou spekulací.
10. Z odůvodnění rozhodnutí správních orgánů obou stupňů vyplývá, že správní orgány při svém rozhodování dospěly k závěru, že žalobci nelze udělit povolení k přechodnému pobytu na území České republiky, neboť je zde důvodné nebezpečí, že by mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Uvedly, jaké skutečnosti, a to i mimo spáchané trestné činnosti, je k tomu vedly. Svůj právní názor správní orgán I. stupně obsáhle odůvodnil na stranách 3-5 prvoinstančního rozhodnutí. Z jeho odůvodnění jednoznačně vyplývá, že jednání, jímž se žalobce dopustil trestného činu, považuje za tak závažné, že lze v jeho případě hovořit o narušení veřejného pořádku. Dále zohledňuje časový odstup od spáchané trestné činnosti a rovněž podmíněné propuštění žalobce z výkonu trestu odnětí svobody. S ohledem na stanovení zkušební doby v trvání 5 let, měl správní orgán I. stupně za to, že si ono původní jednání žalobce, kterým došlo k narušení veřejného pořádku, pro účely vydání povolení k přechodnému pobytu zachovává stále svou aktuálnost. Posuzoval-li správní orgán I. stupně dopad zamítavého rozhodnutí do soukromého a především rodinného života žalobce podle čl. 27 odst. 2 pobytové směrnice, dovodil, že je-li důsledkem jeho rozhodnutí povinnost žalobce vycestovat z území ČR (nejspíše do Vietnamu jako země původu), je takový zásah vzhledem k okolnostem případu přiměřený. Zdůraznil, že v rámci téhož trestního řízení byla spolu se žalobcem odsouzena k nepodmíněnému trestu odnětí svobody i jeho tehdejší družka (nynější manželka), že trestné činnosti se dopouštěli oba jak v době jejího těhotenství, tak i po narození prvního syna a nelze pochybovat, že by v ní pokračovali, nebýt odhalení. Žalobce se sám připravil

o možnost vést řádný rodinný život, neboť si musel být vědom, že svým jednáním ohrožuje především své děti, které připravil o klidné dětství s možností vytvořit si silné citové vazby k jeho osobě a rovněž ohrozil jejich ekonomické zabezpečení. Nicméně vzhledem k tomu, že manželka žalobce i jeho děti jsou občany České republiky, nejsou v případě odjezdu žalobce z území ČR nijak ohroženi, to se týká i jejich existenčního zajištění, neboť manželka žalobce disponuje vlastním zdrojem příjmů. Z hlediska rodinného života pak v důsledku nevydání povolení k přechodnému pobytu žalobci není zakázán samotný vstup na území ČR, takže rodinu může navštěvovat, případně má možnost

se i s rodinou odstěhovat do Vietnamu, kde má zázemí. Závěry správního orgánu I. stupně následně aproboval žalovaný, který ve svém rozhodnutí uvedl, že vzhledem k povaze a závažnosti žalobcem dlouhodobě páchané trestné činnosti je namístě až do uplynutí zkušební doby považovat hrozbu narušení veřejného pořádku za aktuální. Uzavřel, že s ohledem na charakter trestné činnosti v daném případě převažuje zájem na ochraně společnosti před jejím dalším pácháním. Dle zdejšího soudu z rozhodnutí správních orgánů obou stupňů, která tvoří z hlediska soudního přezkumu jeden celek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2010, č. j. 4 Ads 123/2009- 99), jednoznačně vyplývá, že tyto svůj právní názor řádně odůvodnily a uvedly, proč a z jakého důvodu se domnívají, že žalobce představuje aktuální a důvodnou hrozbu pro veřejný pořádek.

11. S ohledem na shora uvedené shledal soud žalobou napadené rozhodnutí i rozhodnutí správního orgánu I. stupně plně přezkoumatelnými. V projednávané věci nedošlo k porušení ani § 68 správního řádu, ani § 89 odst. 2 správního řádu. Správnosti předmětných úvah žalovaného se bude soud zabývat níže.
12. Podle § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců ministerstvo žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu zamítne, jestliže je důvodné nebezpečí, že by žadatel mohl ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek.
13. Dle čl. 27 bodu 1 pobytové směrnice členské státy smějí omezit svobodu pohybu a pobytu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků bez ohledu na státní příslušnost z důvodů veřejného pořádku, veřejné bezpečnosti nebo veřejného zdraví. Tyto důvody nesmějí být uplatňovány k hospodářským účelům.
14. Podle čl. 27 bodu 2 pobytové směrnice musí být opatření přijatá z důvodů veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti v souladu se zásadou přiměřenosti a musí být založena výlučně na osobním chování dotyčné osoby. Předchozí odsouzení pro trestný čin samo o sobě přijetí takových opatření neodůvodňuje. Osobní chování dotyčného jednotlivce musí představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Odůvodnění, která přímo nesouvisí s dotyčnou osobou nebo souvisejí s generální prevencí, nejsou přípustná.
15. Předmětem sporu v projednávané věci je předně skutečnost, zda došlo k naplnění podmínek pro aplikaci shora citovaného § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců. Nutno konstatovat, že žalobce uplatňuje do značné míry obdobnou argumentaci jako v žalobě, o níž bylo rozhodnuto rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 18. 3. 2020, č. j. 16 A 71/2019-41. Žalobce nepopíral, že se v minulosti dopustil trestné činnosti, nicméně se neztotožnil s postupem žalovaného, který přistoupil k uplatnění uvedeného ustanovení.

16. K otázce tzv. výhrady veřejného pořádku se vyjádřil rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010-151, a ačkoliv se poukazované rozhodnutí týká rozhodování o správním vyhoštění, má soud za to, že je třeba níže uvedené požadavky uplatnit i v případě žalobce. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že „při výkladu pojmů „veřejný pořádek“, resp. „závažné narušení veřejného pořádku“ pro účely výkladu ustanovení zákona o pobytu cizinců, je třeba brát v úvahu nejen účel daného právního předpisu, ale také kontext samotného ustanovení. Závěry o tom, jaké konkrétní jednání je závažným narušením veřejného pořádku, učiněné ve vztahu k určitému ustanovení, pak nelze bez dalšího přebírat při výkladu ustanovení jiných, nýbrž je potřeba přihlížet ke specifickým okolnostem vzniku, původu a účelu ustanovení, stejně jako je třeba pak dané ustanovení přiměřeným způsobem vyložit rovněž ve vztahu k individuálním okolnostem jednotlivých případů.“ V tomto kontextu je třeba zmínit, že celá hlava IV zákona o pobytu cizinců nazvaná „Pobyt občana Evropské unie a jeho rodinných příslušníků na území“ byla do tohoto zákona vnesena v důsledku implementace práva Evropské unie do českého právního řádu. Z toho důvodu musejí být ustanovení této hlavy zákona vykládána eurokonformním způsobem, to jest mj. s respektem k čl. 27 pobytové směrnice.
17. Při posuzování závažnosti jednání cizince a hrozby narušení veřejného pořádku ve smyslu § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců se s ohledem na shora uvedené správní orgán tedy nemůže spokojit pouze s konstatováním spáchané trestné činnosti žadatele, ale musí se zabývat také dalšími individuálními okolnostmi života cizince a zohlednit jeho celkovou životní situaci, aby mohl zhodnotit potenciální nebezpečnost cizince do budoucna.
18. Ze skutkového stavu, jak byl popsán shora, plyne, že žalobce nejméně v letech 2011 až 2013 spáchal zvláště závažný zločin nedovolené výroby a držení omamných a psychotropních látek a jedů. Jednalo se o opatření a distribuci 4 540 g metamfetaminu za minimální prodejní cenu 2 342 835 Kč. Tento zločin spáchal jako člen organizované zločinecké skupiny. Dalšími, kdo se podíleli na páchané trestné činnosti, pak byli členové jeho vlastní rodiny, a to jeho bratr, manželka a matka jeho manželky. Žalobce se tedy společně s dalšími osobami dopustil jednání, jímž naplnil skutkovou podstatu trestného činu, jehož objektem je zájem na ochraně společnosti proti ohrožení vyplývajícimu z nekontrolovaného nakládání s omamnými a psychotropními látkami. Obecnou a typovou společenskou nebezpečnost trestného činu spáchaného žalobcem již soud v předchozím rozhodnutí hodnotil jako vysokou, a to zejména ve vztahu k významu společenského zájmu chráněného zákonem, postavení žalobce v rámci organizované zločinecké skupiny a dobu páchaní trestné činnosti. Byť od spáchaní trestné činnosti uplynulo již 8 let a v tomto mezidobí se žalobce nedopustil žádné další trestné činnosti, nemůže být tato doba považována za řádné vedení života, neboť převážně zahrnuje pobyt žalobce ve vazbě nebo ve výkonu trestu odnětí svobody, čímž byl v podstatě „donucen“ vést řádný život, což nelze považovat za dobrovolné jednání. Aktuálnost a důvodnost nebezpečí pro veřejný pořádek nelze spojit pouze s okamžikem páchaní trestné činnosti.
19. Pokud jde o skutečnost, že žalobce byl z výkonu trestu podmíněně propuštěn na základě rozhodnutí Okresního soudu v Mostě, lze přisvědčit argumentaci žalobce, že pro užití tohoto institutu je nezbytné, aby soud shledal, že odsouzený prokázal svým chováním ve výkonu trestu polepšení a že lze očekávat, že v budoucnu povede řádný život. Řečené

nezpochybnil ani správní orgán I. stupně a ani žalovaný. Není ovšem možné od správních orgánů očekávat, že se při svém rozhodování a posuzování, zda je u žalobce možné očekávat změnu v přístupu k respektování právních předpisů a vedení řádného života v budoucnu, bez dalšího spokojí se skutečností, že bylo vydáno rozhodnutí o podmíněném propuštění odsouzeného z výkonu trestu odnětí svobody, kde se soud touto otázkou při svém rozhodování zabýval. Uplatnění institutu podmíněného propuštění totiž samo o sobě nevypovídá nic o riziku dalšího protiprávního jednání žalobce, nezaručuje, že se skutečně napravil. Soud souhlasí s názorem žalovaného, že skutečnost, že byl žalobce podmíněně propuštěn na svobodu a jak tvrdí, žije řádným životem po dobu cca 2,5 roku, ještě automaticky neznamená, že již nepředstavuje nebezpečí pro společnost, a to právě i s ohledem na povahu trestné činnosti, které se dopustil, a roli, kterou při páčání trestné činnosti zastával. Dle názoru soudu není možné automaticky předpokládat pominutí či oslabení nebezpečí narušení veřejného pořádku jen s poukazem na rozvinutý rodinný život, a to tím spíše, že rodinný život (s jeho nynější manželkou a starším synem) nebránil žalobci v páčání trestné činnosti. Soud je nadále přesvědčen, že je to až zkušební doba, která byla okresním soudem stanovena, jež může poskytnout dostatek času, aby odsouzený prokázal, že účel trestu byl naplněn a prakticky osvědčil, že již vede řádný život (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 2. 2013, č. j. 1 As 175/2012-34).

20. Dále při hodnocení potenciální nebezpečnosti žalobce do budoucna a zkoumání individuálních okolností jeho případu nelze dle soudu pominout skutečnost, že žalobce spáchal trestný čin jako člen organizované zločinecké skupiny, přičemž členy této skupiny a osobami společně s žalobcem obžalovanými a odsouzenými za tentýž zločin byli jeho rodinní příslušníci. Jak vyplývá ze shora uvedených odsuzujících rozsudků Krajského soudu v Ústí nad Labem a Vrchního soudu v Praze, žalobce, jeho bratr N. V. T. a jeho současná manželka T. H. P. se společně podíleli na trestné činnosti, do které navíc byla zapojena i matka T. H. P. Žalobce se po propuštění z výkonu trestu vrátil ke své komunitě a ke své rodině, která byla zapojena do trestné činnosti, za kterou byl žalobce pravomocně odsouzen. S ohledem na shora uvedené má soud za oprávněnou pochybnost žalovaného i správního orgánu I. stupně o možné změně v přístupu žalobce k respektování právních předpisů, neboť je zde důvod domnívat se, že by žalobce mohl opětovně nadřadit poslušnost ke své rodině nad respektování právních předpisů.
21. V nyní projednávané věci tak soud při zohlednění nejen žalobcem spáchané trestné činnosti, ale i individuálních okolností jeho života dospěl shodně jako správní orgány k závěru, že dosavadní a současný život žalobce nedávají do budoucna dostatečné záruky pro to, že žalobce povede na území České republiky spořádaný život neohrožující důležité zájmy celé společnosti.
22. Pokud žalobce namítá, že správní orgány neučinily správný závěr o aktuálnosti a důvodnosti nebezpečí, které v současné době žalobce představuje pro veřejný pořádek, a nezabývaly se posouzením nezbytnosti zásahu do jeho soukromého a rodinného života napadeným rozhodnutím, nelze mu podle názoru soudu přisvědčit.
23. Z rozhodnutí správního orgánu I. stupně jednoznačně vyplývá, že se nejprve podrobně zabýval tím, zda lze na žalobce hledět jako na rodinného příslušníka občana Evropské unie mladšího 21 let ve smyslu § 15a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, přičemž dospěl

ke kladnému závěru, neboť je otcem státních občanů České republiky, svých nezletilých synů B. S. N. a M. S. N. Dále zkoumal existenci důvodů pro zamítnutí jeho žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu ve smyslu § 87 odst. 1 zákona o pobytu cizinců a naplnění podmínek pro aplikaci § 87e odst. 1 písm. f). Správní orgán I. stupně závěr, že žalobce představuje skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti, zdůvodnil povahou trestné činnosti páchané žalobcem. Uvedl, že pokud se cizinec dopustil jednání, které je trestným činem, jedná se nepochybně o narušení veřejného pořádku, a to dokonce závažným způsobem. Následně se zabýval definováním samotného pojmu veřejný pořádek a konstatoval, že jednání žalobce, za které byl odsouzen, je natolik závažné, že nabylo takové společenské nebezpečnosti, že byla naplněna skutková podstata hned několika trestných činů. Správní orgán I. stupně poukazoval i na to, že žalobce dokonce spáchal zločin, a to jako člen organizované zločinecké skupiny, kterou řídil a jejíž členkou byla i jeho současná manželka. Dále se správní orgán I. stupně zabýval tím, že předmětnou trestnou činnost páchal v úmyslu získat pro sebe značný finanční prospěch. Při hodnocení situace žalobce vzal správní orgán I. stupně rovněž v úvahu časový odstup od spáchání trestného činu, kdy uvedl, že žalobce se sice zločinu dopustil v období od prosince 2011 do prosince 2013, tedy v době před více než sedmi lety, nicméně se jednalo o několik skutků, kdy každý sám o sobě naplňoval skutkovou podstatu zločinu. Správní orgán I. stupně zohlednil i to, že se žalobce od roku 2013 žádné další trestné činnosti nedopustil, ovšem rovněž poznamenal, že žalobce byl podmíněně propuštěn z výkonu trestu odnětí svobody teprve 31. 5. 2019 a zkušební doba byla stanovena do 31. 5. 2024. Na základě shora uvedeného byl správní orgán přesvědčen, že žalobce i nadále představuje nebezpečí závažného narušení veřejného pořádku a že vzhledem k okolnostem zamítnutí žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu nepředstavuje mimořádně závažný zásah do soukromého a rodinného života žalobce.

24. Žalovaný následně přejal závěry správního orgánu I. stupně a poukázal na to, že vydaným rozhodnutím není do budoucna znemožněno žalobci získat povolení k přechodnému pobytu, pokud splní zákonné podmínky pro jeho vydání a zejména též osvědčí, že dlouhodobě vede řádný život, resp. plní si své zákonné povinnosti.
25. Ze shora uvedeného je zcela zřejmé, že se správní orgány při posuzování aktuálnosti a důvodnosti hrozby, kterou by žalobce představoval pro veřejný pořádek do budoucna, nespokojily s pouhým odkazem na skutečnost, že se žalobce v minulosti dopustil trestného činu. Naopak vzaly v úvahu závažnost trestného činu, kterého se žalobce dopustil, úlohu žalobce a jeho rodiny v rámci spáchané trestné činnosti, dobu, která od jejího spáchání uplynula, následné chování žalobce ve výkonu trestu odnětí svobody, jakož i dobu uplynulou od rozhodnutí okresního soudu o podmíněném propuštění na svobodu. Řádným a přezkoumatelným způsobem zdůvodnily, v čem spatřují důvod trvání hrozby pro veřejný pořádek ze strany žalobce a své pochybnosti o změně jeho přístupu k respektování zákona. Soud je toho názoru, že správní orgány dostatečně zohlednily individuální okolnosti případu žalobce, včetně posouzení nezbytnosti zásahu do soukromého a rodinného života žalobce.
26. Soud se zcela ztotožňuje se závěrem vyplývajícím z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, podle kterého zájem na ochraně společnosti před hrozbou páchaní závažné trestné činnosti spojené s drogovou problematikou převažuje nad individuálními zájmy

žalobce a že nevydání povolení k přechodnému pobytu představuje sice určitý zásah do rodinného života žalobce, ovšem nikoli zásah nepřiměřený.

27. Soud rovněž shledal napadené rozhodnutí v souladu i s pobytovou směrnicí. Existenci žalobcem namítaného rozporu mezi rozhodnutím vydaným podle § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců a článkem 27 odst. 2 alinea 1 a 2 pobytové směrnice by bylo možné shledat pouze v případě, pokud by důvodem pro zamítnutí povolení k přechodnému pobytu byla pouze skutečnost, že byl žalobce pravomocně odsouzen k trestnému činu. Tak tomu ovšem v projednávané věci není. Jak je z výše uvedeného patrné, správní orgány při svém rozhodování zohlednily i další okolnosti týkající se případu žalobce.
28. S ohledem na výše uvedené soud uzavírá, že neshledal důvod pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí. Soud tedy žalobu v mezích žalobních bodů vyhodnotil jako nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
29. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovaný, jemuž nad rámec běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly, ani jejich náhradu nepožadoval, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 13. dubna 2022

JUDr. Jiří Krahula v. r.
předseda senátu